

ROBERT KŘEŠŤAN

OHLEDNUTÍ ZA ZLATOU ÉROU POUTNÍKŮ

Supraphonline

- Rovných 30 let od vydání debutového alba legendy českého bluegrassu skupiny Poutníci vychází zásadní kompilace s příznačným názvem Poutníci – Zlatá éra 1983–1991. Označení sezon 1983–1991 za „zlatou éru“ rozhodně nijak nesnižuje předchozí či následující působení kapely, ale vystihuje mimořádnou porci úspěšných písniček z té doby, z nichž mnohé rezonují v širokém povědomí dodnes. Kdo by neznal písničky, jakými jsou například: Panenka, Pojďme se napít, Až uslyším hvízdání.

Foto © Archiv Supraphonu

Robert Křesťan sestavil 2CD Poutníci – Zlatá éra 1983–1991 jako kombinaci dvou kompletních alb a mohutného počtu bonusů. Alba Poutníci (1987) a Chromí koně (1990) do celkového počtu téměř padesátky skladeb doplňují ukázky z anglicky zpívajících elpíček, závěrečného koncertního „sbohem“, ale také na singlech, výběrech a kazetách roztroušených zajímavostí. Mnohé z toho není už velice dlouho dostupné,

leccos se v CD formátu objeví poprvé. Nový remastering z původních pásek zaručuje maximální posluchačský zážitek.

Robert Křesťan u příležitosti vydání 2CD Poutníci – Zlatá éra 1983–1991 vzpomínal: „Moje cesta s Poutníky trvala dlouhých dvanáct let. V duchu mám odchod spojený s koncem osmdesátých let. Jedna éra skončila, začínala jiná, pro nás všechny. Už si nepamatuju, z jakých důvodů jsme

už po ohlášení našich úmyslů (odcházel jsem tři: já, Luboš Malina a Jirka Plocek) natočili The Days of Auld Lang Syne, ale po nedávném poslechu mě jeden napadl: protože nám to spolu tak dobře hrálo.“ Další ex-Poutník Luboš Malina k tomu dodává: „Poutníci jsou pro mne důležití především tím, že jsem se u nich setkal s Robertem Křesťanem, díky němuž jsem začal o věcech přemýšlet jinak, a záhy jsem si uvědomil,

že s ním chci tvořit a hrát, dokud jen to bude možné. A tento pocit mi vydržel už třiatřicet let. Díky, Poutníci!“

Trampské, folkové a country zkušenosti se u skupiny Poutníci ve správnou chvíli potkaly s netradičním instrumentářem, propojujícím kytary, banja a mandoliny se saxofony a velebné americké lidovky s rockovými předlohami typu Heavy Horses od britských Jethro Tull. S výsledným moderním bluegrassem udělali Poutníci zaslouženě díru do světa, včetně pozoruhodného ohlasu v USA, kde jejich dvě alba (Wayfaring Strangers, Chromí koně) získaly cenu od SPBGMA (Společnost pro zachování a rozvoj amerického bluegrassu) Bluegrass Music Awards za nejlepší neamerické album roku. Bývalý člen Poutníků Jiří Plocek k tomu přidal své vyznání: „Pluli jsme s napnutými plachtami vstříc objevování naší hudební Ameriky a zažívali krásné – až extatické – chvíle, k nimž přispívalo svým nezastupitelným dílem naše úžasné publikum. Díky za to.“

Dvojalbum Poutníci – Zlatá éra 1983–1991 vydá Supraphon v pátek 17. března 2017 na 2CD a v digitální podobě ho nabídne například iTunes, Spotify, či Supraphonline. Čtyři dny před oficiálním termínem vydání, v pondělí 13. března, pokřtí dvojalbum Robert Křesťan s Lubošem Malinou na koncertě skupiny Druhá Tráva v Malostranské besedě v Praze.

Foto © Archiv Supraphonu

poutníci / zlatá éra: 1983–1991

SU 6373-2

KAREL GOTT

ČAS RŮŽÍ

Vychází originální verze písní,
které inspirovaly muzikál

Dvojalbum *Karel Gott Čas růží* obsahuje celkem 31 písniček z let 1965–2000. Ty tvoří významný přehled zpěvákova již nesmrtelného repertoáru. Komplet obsahuje v rozsahu 2CD reprezentativní výběr nejznámějších hitů od bigbítového Trezoru až po nostalgickou skladbu *Když muž se ženou snídá*. Výběr původních písní Karla Gotta byl sestaven na základě hudebních vstupů nového stejnojmenného muzikálu.

Premiéra muzikálu *Čas růží* se blíží – již 16. března bude uvedeno v dlouho očekávané představení s písněmi Karla Gotta. Ten na otázku, zda má pocit, že po hudební stránce tento muzikál dokonale pokrývá více než půl století jeho pěvecké dráhy, odpoví: „Ale to víte, že bych si tam uměl představit ještě další písně. Když jsem ale pak viděl představení v jednom nepřetržitém celku, bez zastavování, tak jsem získal pocit, že tam všechno podstatné je a nic nechybí. To je samozřejmě otázka názoru a osobních preferencí... Současně jsem si uvědomil, že jsme udělali spoustu dobrých věcí. Hudebně i textově...“

Vedle kompletu písniček na 2CD je připraveno také vinylové LP, sestavené ve stylu „To nejlepší z nejlepšího“. Nový zvukový remastering z původních pásek zaručuje maximální poslechovou kvalitu.

SU 6369-2

Supraphonline

Foto © Lenka Hatašová

Karel Gott s autorem scénáře muzikálu *Čas Růží* Sagvanem Tofim

HEIDI JANKŮ

PŮLKULATÉ NAROZENINY ZPĚVAČKA OSLAVÍ DVOJALBEM BEST OF HEIDI

Dvaatřicet písniček z pětaticeti let dlouhé kariéry – to je nová 2CD kompilace zpěvačky Heidi Janků. Obsahuje skutečně Best of z repertoáru interpretky, která v osmdesátých letech minulého století zářila jako kometa, pravidelně obsazovala přední místa ve Zlatém slavíku a navíc si ji kluci vylepovali v pokojích i ve skříňkách na vojně. Na změnu poměrů v pop music po roce 1989 zareagovala bez ublíženosti a brzy dokázala, že na výsluní naší scény patří po právu. Dnes stále koncertuje, vydává nová alba a na podzim chystá společné turné s Věrou Špinarovou, na které se čeká s napětím.

S čerstvým dvojalbem v ruce se s Heidi nejdřív tak trošku ohlížíme.

Jak prožíváte, když vám někdo řekne, že na vás a vašich písničkách vyrůstal?

Tak to mi samozřejmě připomene můj věk. (smích) Ale to neberu tragicky. Mám z toho samozřejmě radost. Když za mnou třeba přijdou lidi v mém věku nebo čtyřicátníci na vyšších pozicích s tím, že ne mě vyrůstali, tak to samozřejmě potěší. Stejně to je, když za mnou chodí pánové s tím, že mě vidávali, když byli na vojně, a že jsem jim způsobila světlejší chvíleky té vojny.

Uvědomovala jste si tohle už tehdy, v těch osmdesátých letech?

Začínám si to uvědomovat až teď. Tenkrát to doopravdy byla obrovská vlna popularity, jezdili jsme sňůry a koncerty s kapelou, ty koncerty byly vyprodané, a byli jsme v tom opravdu ponoření. Tudíž jsme si to neuvědomovali, byli jsme v rozjetém vlaku a jeli jsme. Jak moc veliká ta popularita byla, jsem si začala uvědomovat, až když nebyla. To přišlo v devadesátých letech, v době, která pro nás, normalizační zpěváky, nebyla růžová. A tehdy jsem začala svou kariéru budovat vlastně úplně od začátku.

Pokládáte se za normalizačního zpěváka?

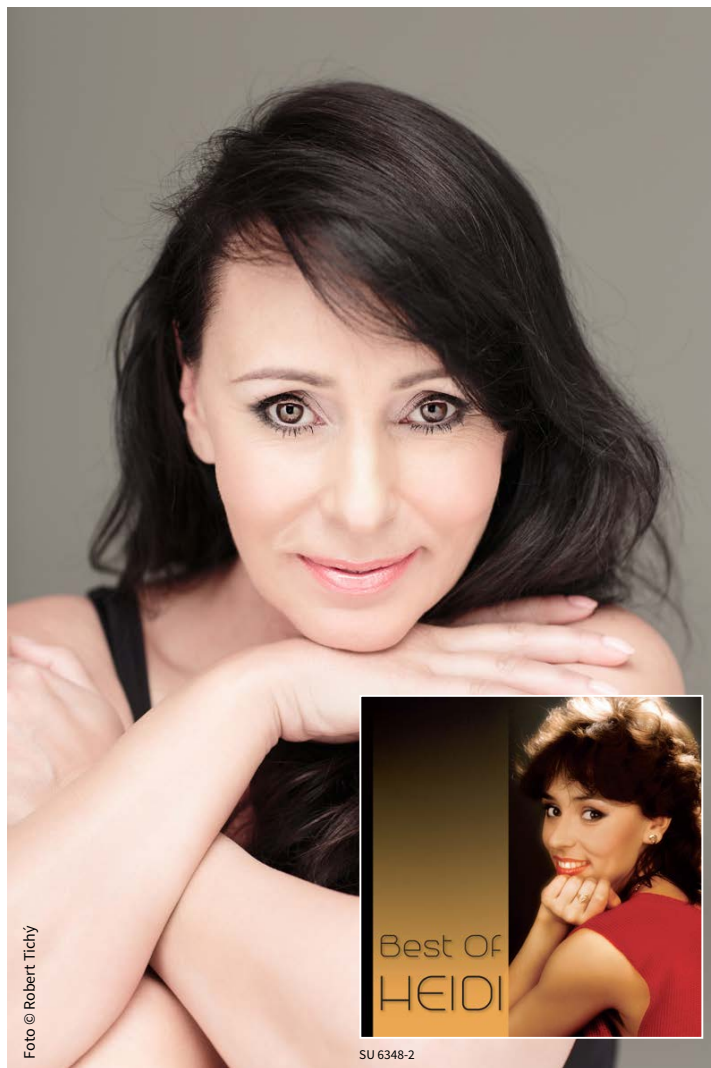
Pouze pokud jde o dobu, kdy jsem působila. Dokonce jsem měla i nějaké problémy, třeba s texty, ale asi jsem to málo říkala. (smích) Obecně jsme ale všichni, kteří jsme tenkrát fungovali, a nebyli jsme zakázaní, byli bráni jako trošku normalizační. Jako ti, kteří ve své kariéře dělají kompromisy. O sobě si to ale nemyslím a nemůžu za to, do jaké doby jsem se narodila. Profesně jsem si v osmdesátých letech zažila hezkou dobu, ráda si na to vzpomenu, ale nejsem takový nostalgik, že bych na to vzpomínala denně.

Dá se vaše nová kompilace brát jako velký návrat k Supraphonu?

Možná ano, třeba spolu ještě něco vyprodukuje. Jsem ráda, že jsme teď společně udělali ucelený pohled na moji dosavadní kariéru. Na kompletu jsou písničky, které má v archivu Supraphon, i ty, které vycházely v devadesátých letech a po roce 2000 v jiných vydavatelstvích. A je tu opravdu gró té moji dosavadní cesty.

Bylo bolestné vybírat a vyřazovat některé písničky?

Bylo to úsměvné i bolestné. Když jsem si ty písničky z osmdesátých let pustila, říkala jsem si, jak jsme na tomhle mohli postavit kariéru! Ale byla jiná doba. I těmi aranžemi, které dnes znějí příšerně, jsme tenkrát šli proti proudu. V tom to bylo úsměvné. A v čem bolestné: samozřejmě se na komplet nevešlo všechno, co bych na něm ráda

měla. Některé písničky se nehodily mezi ty ostatní, na některé jsme nedostali práva. Třeba na písničku Jsem nekonečná, kterou jsem si vypůjčila od Jennifer Rush. Ale autor se zasekl a práva nedal... To mě fakt mrzí.

Přijde vám, že jste na scéně pětaticet let?

Nepřijde, hrozně to uteklo. Já si to nepripouštím. Ten čas mi připomenu jenom podobné projekty, jako je nový supraphonský komplet Best of. Když si uvědomím, že jsem první písničku natočila někdy v roce 1982, tak to je katastrofa! (smích) Jinak mi to ale, jak jsem řekla, opravdu nepřijde, protože chodím na jeviště pořád se stejnou chutí. A pořád mě to baví, i když je to celé někde jinde, než v těch osmdesátých letech. Ono se to ale tak trošku obloukem znovu vrací, protože zase dáváme dohromady kapelu Supernova a vzpomene se i na písničky, které se časem dostaly trochu stranou.

Supraphonline

stropy ve studiu, v tom slavném áčku, mi dělaly dobře, protože to tam působilo jako sál. Bylo to něco jiného, než všelijaké ty kukaně porůznu v bytech nebo i jinde, kde jsem natáčela později. Nebyť ostravského rozhlasu, asi nejsem ani já. Tehdy si tam troufli natočit osmnáctiletou holku, která v budoucnu možná něco dokáže. A povedlo se to. Ostravskému rozhlasu patří můj dík, moc mi pomohl. Tehdy bylo těžké natáčet. Dneska má každý doma počítač, a může si natočit písničku, kolik chce. A jaké chce. Je to spíš o tom umět je prodat.

Vaše úplně první snímky byly s folklorní kapelou!

Je to tak. Jsou taky z ostravského rozhlasu, bylo mi tenkrát asi dvanáct! Na současnou kompilaci se ale nevešly. Jsou to spíš rarity než best of... (smích) Některé folklorně laděné písničky ale dodnes na koncertech zpívám, stejně tak i country laděné písně z desky Zlaté dül jsem přečte já. Ikdyž, aby se skuteční countrymani neurazili, je to takové to moje country.

Během své kariéry jste spolupracovala hlavně s českými autory, zahraničních písni jste převzala minimum...

Ano, a bylo to složitější. Když už lidi nějaký hit znají, přijmou ho snáz a je taky snazší dostat ho do rádií. My jsme na to šli jinak – i když, pravda, moje první písnička byla převzatá, byl to rock 'n' roll. To vymyslel Ivo Pavlík. On tvrdil, že každý by měl začínat s právě s rock 'n' rollem, protože na tom se ukáže, jestli umí nebo neumí. Pak už jsme ale jeli spíš cestou původních českých věcí, a občas to byla cesta trnitá. Ale vyplatila se, našli jsme si tým skvělých autorů. Textaře jako Vladimíra Čorta, Honzu Krůtu, později Pavla Cmírala. I úžasný skladatele. Ze začátku pro mě psal nejvíc Ivoš, manžel a kapelník, pro něj jsem byla tak trochu múza... Teď už pro mě psát nechce, říká, že by potřeboval novou múzu – zpěvačku, aby mohl zas něco vyprodukovat. (smích) A k těm dalším: dodnes spolupracuju hodně s Jindřichem Parnou. Úžasná spolupráce byla s Vašem Patejdlem nebo Karlem Vágnerem. A nejnovějším přírůstkem do naší hudební rodiny je Martin Hájek, bývalý diskžokej, s kterým jsme udělali hodně pěkných písniček.

Na vaší nové kompilaci je i písnička Děk za tvůj kus ráje. Kdo vám v životě skládal ten váš ráj?

Určitě maminka. Snažila se, aby moje dětství bylo co nejklidnější, nejružovější, nejkrásnější, nejpohodovější. Bohužel ale umřela, když mi bylo jedenáct. Pak jsem zažívala spíš temné roky, protože s otcem to moc nefungovalo. A největší kus ráje mi pak dal Ivoš. Jsme spolu už tak dlouho, že si to ani jinak neumím představit.

Říkáte, že je to dnes jinde. Kde to bylo tenkrát a kde dneska?

Tenkrát byla kapela, byly koncerty, nestále vyprodané, pořád nabídka na další a další vystoupení. Osm let jsme jezdili jako šusi, vůbec jsme se nezastavili. Jeli jsme v tom, a nic jiného nebylo. Pak přišel zlom, rok 1989, rozpustili jsme kapelu a odjeli jsme do Monaka, kde manžel dělal hudbu k filmům. Vrátili jsme méně bohatí, než jsme doufali, a začínali jsme zase od začátku. Báli jsme se, že bychom neuživili kapelu, tak jsme oslovovali nové autory, kteří dělali muziku na počítači, víc taneční, a vrhli jsme se na halfplaybacková vystupování.

A ještě hlouběji do historie: vaše první nahrávky vznikly v ostravském rozhlasu, je to tak?

Je to tak, i na mém novém kompletu jich pár je. Ty písničky vznikaly přímo v rozhlasu a já jsem tam zpívala moc ráda. Vysoké

TOMÁŠ BOČEK

PŘEDSTAVIL DEBUTOVÝ SINGL A KLIP – YOU ARE

Charismatický muzikant s výrazným hlasem přichází se svojí prvotinou – singlem You Are. Singl vychází na labelu Tranzistor.

Tomáš Boček je velkým objevem generace mladých písničkářů, kteří vyrůstali s kytarou v ruce na chodnících tuzemských i zahraničních měst. Tento mladý, talentovaný zpěvák má za sebou hraní ve více než třiceti evropských městech, jeho hudebním domovem je ulice, kde se pomocí svých textů nejlépe konfrontuje s posluchači.

„Tomáš svůj sympatický a sebevědomý projev získal během své letité zkušenosti pouličního muzikanta. Na to, aby zaujal kolemjdoucí

má obvykle jenom pár chvil, během kterých musí chytlavou melodií, drzostí a charismatem okamžitě přitáhnout publikum. Skvěle se mu daří jak na pódiu, tak ve studiu“, říká o Tomášovi David Landštof, majitel labelu Tranzistor, pod kterým vychází debutový singl You Are.

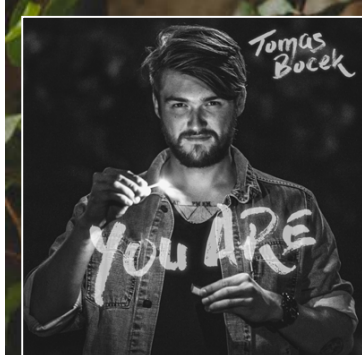
Tomáš je citlivý k tvorbě melodií i textů. Jeho hudba je průřezem moderního zvuku a tradičního písničkářství. Písňe, které píše, jsou zrcadlem vlastních zážitků. V hlase se

mu objevuje bezprostřednost a naléhavost. Tomáš Boček skrze hudbu komunikuje svůj příběh a pohled na svět.

Producentskou supervizi singlu You Are měl na starosti Boris Carloff, který se k vzájemné spolupráci vyjadřuje: „Mám rád, když někdo umí zpívat a můžu s klidným srdcem říct, že Tomáš Boček je jeden z největších talentů, které jsem měl kdy ve studiu. Vidím v něm velký přesah, jak pěvecký tak skladatelský, který překračuje hranice naší republiky.“

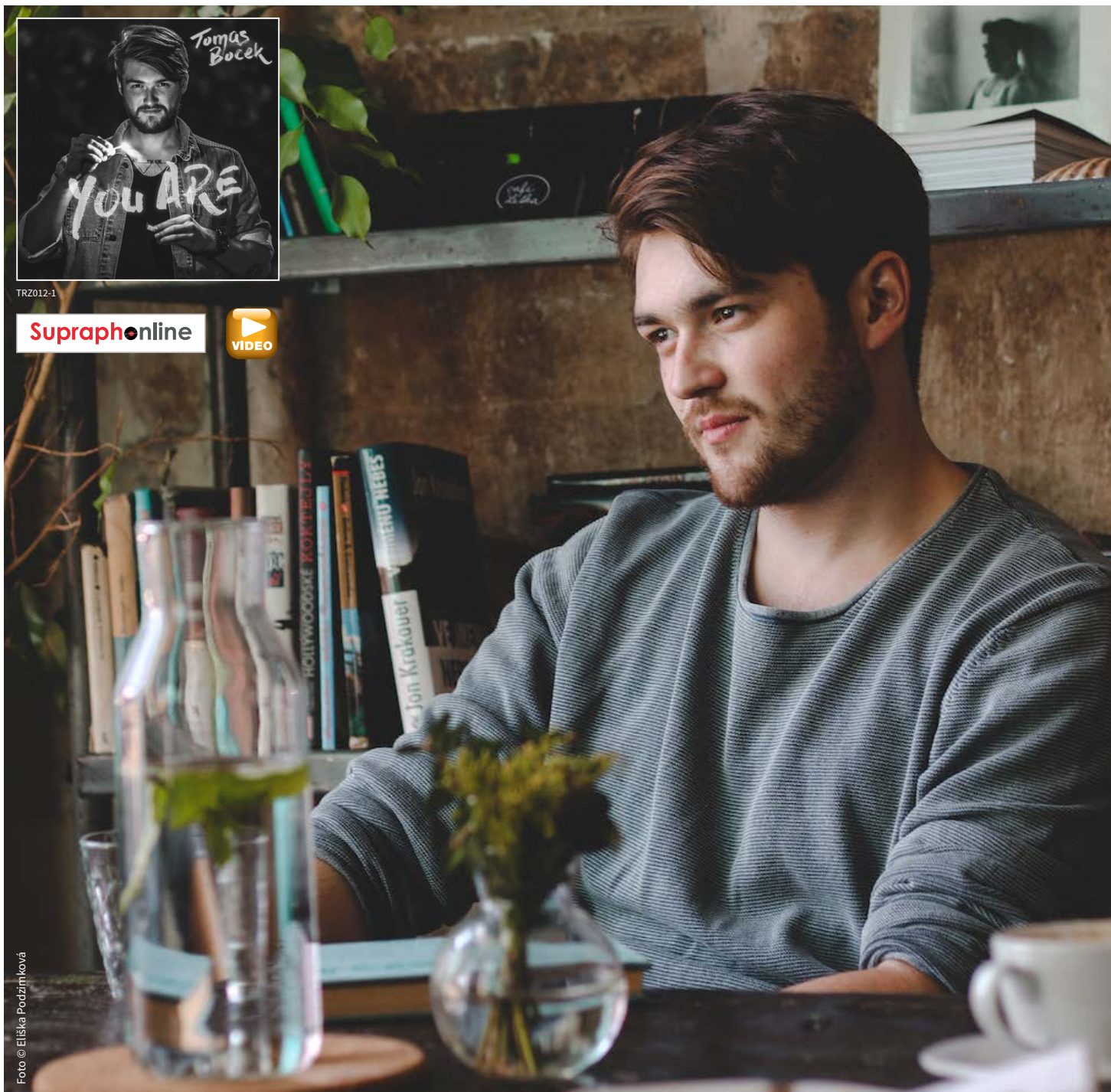
Oficiální klip k písni You Are vznikl v psychiatrické léčebně v Bohnicích. Struktura se zde melancholická dějová linka s intenzivně gradující melodií, která je podpořena netradičně zvoleným místem děje. O tvorbě klipu se postaralo pražské studio Flux Films v čele s Adamem Vopičkou.

Singl You Are vychází na labelu Tranzistor a je v distribuci Supraphonu.

TRZ012-1

Supraphonline

FRANTIŠEK NEPIL

Vychází nahrávka, která byla ukryta v archivu dlouhých 28 let

Supraphonline

Po úspěšných titulech Františka Nepila Jak se dělá chalupa a Dobré a ještě lepší jitro vychází nyní poprvé na zvukovém nosiči archivní nahrávka Dobrou a ještě lepší cestu z roku 1989, v níž František Nepil vypráví o svých zážitcích z cestování do Řecka a Turecka. Snad každý cestovatel zná okamžiky, kdy s nadšením sděluje své dojmy z nových neznámých zemí, ze setkání s lidmi, kteří se chovají trochu jinak, než jak je cestovatel zvyklý z domova. U Františka Nepila je toto vyprávění kořeněno jeho neuvěřitelnou vlivností, schopností empatie a velkým smyslem

pro humor. Cestovatel Nepil je navíc vzdělaný, dobře zná dějiny země, kterou navštívil, kráčí po stopách historie a dokáže o ní zajímavě a poutavě vyprávět. V Řecku navštívil Soluň, Thesálii, Pireo a Olympii, v Turecku pak Efez a Midas sehir.

Producentka mluveného slova Supraphonu Naďa Dvorská k tomu poznamenala: „Tato nahrávka vznikala v bouřlivém roce 1989 a následně zůstala uschovaná v archivu Supraphonu dlouhých osmdvacet let. Nyní tak budeme mít jedinečnou příležitost zaposlouchat se do vyprávění Františka Ne-

pila s jeho typickým přednesem, vtipnými glosami a dobráckými pointami na téma dobrodružného cestování do míst, v nichž vznikla evropská civilizace. Věřím, že tento pozoruhodný archivní objev potěší mnoho jeho věrných obdivovatelů.“

Ve speciálním bonusu nové audioknihy vypráví Ondřej Suchý o svých zkušenostech a zážitcích, jak je po boku Františka Nepila zažil on, a doplňuje tak představu o tomto skvělém, milém a dobrosrdečném člověku.

SU 6447-2

ASOCIACE VYDAVATELŮ AUDIOKNIH ZÁJEM POSLUCHAČŮ O AUDIOKNIHY ROK OD ROKU ROSTE!

Asociace vydavatelů audioknih (AVA) sdružující nejvýznamnější české vydavatele mluveného slova jako jsou Radioservis, Supraphon, Albatros Media, Audiotéka, Popron Music, Kristián Entertainment, Audio Story, Tympanum a další, sestavila každoroční zprávu o audioknižním trhu, která přináší, mimo jiné, jedno důležité sdělení – za rok 2016 trh audioknih a mluveného slova vykázal meziroční nárůst téměř 22 %. Je to dobrá zpráva nejen pro vydavatele, ale hlavně pro posluchače kvalitní literatury. Ti si tak v roce 2016 mohli vybírat hned ze 172 nových titulů (vyšly u vydavatelů, kteří přispěli do statistik), což je nárůst oproti roku 2015 o téměř 60 titulů.

Třemi nejsilnějšími vydavatelstvími audioknih a mluveného slova byly v roce 2016 Supraphon (29,21 %), Radioservis (25,03 %) a Tympanum (20,07 %). Výrazně je zastoupen ještě Albatros Media (11,04 %). Mezi nejprodáványjší tituly se zařadily například Čtyři dohody od Dona Miguela Ruize v podání Jaroslava Duška, soubor všech patnácti her Divádlu Járy Cimrmana, deník P. S. Ani Geislerové namluvený samotnou autorkou, Husitská epopej Vlastimila Vondrušky v podání Jana Hyhlíka nebo Divoké labutě Junga Changa načtené Hanou Maciuchovou.

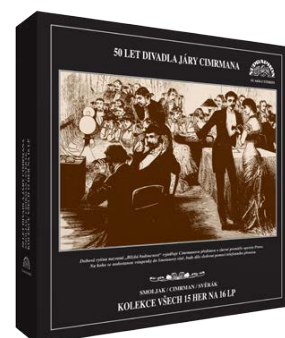
Zpráva dále uvádí, že čtenáři – posluchači dávají stále přednost nákupu

audioknih na pevném nosiči (72 %) před jejich digitální podobou (28 %), i když je zde zaznamenán lehký nárůst v porovnání s rokem 2015.

Asociace vydavatelů audioknih je také vyhlášovatelem ankety O2 Audiokniha roku, která se letos odehraje již počtvrté a opět během knižního veletrhu Svět knihy Praha. Hlasovat o nejlepší audioknihu roku bude jak odborná porota, tak veřejnost. „Asociace vydavatelů audioknih se snaží podporovat a prosazovat společné zájmy vydavatelů a jsme rádi, že se nám to, dle uvedených výsledků, daří,“ říká předsedkyně AVA Kateřina Konopásková. „Jednou

z důležitých aktivit je právě i vyhlášení nejlepší audioknihy roku.“

Letos poprvé se hlavním partnerem soutěže stává společnost O2 Czech Republic a. s., která nabízí svým zákazníkům audioknihy prostřednictvím portálu a aplikace O2 Active. „U našich zákazníků pozorujeme, že zájem o audioknihy rok od roku roste, což je skvělé. Naši úlohu a zároveň důvod, proč jsme se stali partnerem této ankety, vidíme ve větší propagaci audioknih v digitální podobě,“ vysvětluje nově vzniklou spolupráci Karolína Roubalová, produktová manažerka služby O2 Active.

SU 6434-1

Mezi nejprodáványjší tituly se zařadily například Čtyři dohody od Dona Miguela Ruize v podání Jaroslava Duška, soubor všech patnácti her Divádlu Járy Cimrmana, deník P. S. Ani Geislerové namluvený samotnou autorkou, Husitská epopej Vlastimila Vondrušky v podání Jana Hyhlíka nebo Divoké labutě Junga Changa načtené Hanou Maciuchovou.

PRAŽSKÝ FILHARMONICKÝ SBOR

DALŠÍ PRESTIŽNÍ MEZINÁRODNÍ OCENĚNÍ

Tentokrát se o dvě skutečně mimořádná zahraniční ocenění kvalit proslulého českého tělesa, Pražského filharmonického sboru, a jeho sbormistra Lukáše Vasilka zasloužilo nejnovější CD sboru: kompletní nahrávka všech čtyř kantát Bohuslava Martinů inspirovaných Českomoravskou vrchovinou: Otvírání studánek, Legenda z dýmu bramborové nati, Mikeš z hor a Romance z pampelišek.

Nahrávce, kterou v říjnu 2016 vydalo vydavatelství Supraphon, se v březnu 2017 dostalo vysokého ocenění v recenzní rubrice dvou nejvýznamnějších britských hudebních měsíčníků v oblasti klasické hudby, **Gramophone** a **BBC Music Magazine**. Recenzent BBC Music Magazine David Nice označil výkon Pražského filharmonického sboru v kantátách za „ohromující“. Zdůraznil, že harmonicky bohatou *Romanci z pampelišek* „mistrně zvládne“ pouze „špičkový profesionální sbor“ a svou recenzi zakončil jednoznačným doporučením: „Nenechte si je ujít!“. Nahrávka byla vybrána jako „Choral & Song Choice“ neboli tipem časopisu BBC Music Magazine v kategorii sborové a písňové tvorby. Nejvyšší počet hvězdiček dostal nejen výkon českých umělců, ale také zvuková kvalita nahrávky.

Časopis Gramophone označil nahrávku jako „Editor's Choice“ neboli tip šéfredaktora. „Nedokážu si představit“, napsal recenzent Ivan Moody, „kantáty v lepším provedení ani kvalitněji zaznamenané než tady“. Vyslovil dokonce přesvědčení, že vynikající výkon Pražského filharmonického sboru by mohl inspirovat k nastudování kantát B. Martinů i sbory v západní Ev-

ropě. Nemalá část chvály patří hlavnímu sbormistrovi Pražského filharmonického sboru: „Lukáš Vasilek je vynikající sbormistr a Pražský filharmonický sbor citlivě reaguje na každý záchvěv jeho interpretační intuice. Zcela rozhodně doporučuji.“

Tato slova uznání a chvály jsou o to důležitější, že přicházejí od dvou vlivných britských periodik, která hrají na světovém gramofonovém trhu zcela mimořádnou roli a jejich doporučení jsou pro CD či DVD tou nejlepší reklamou. Britští kritikové ocenili i další vynikající české umělce, kteří na CD spolupracovali, konkrétně sopranistku Pavlu Vykopalovou a barytonistu Jiřího Brücklera.

Ani domácí hudební periodika nezůstala stranou. Šéfredaktor Harmonie Luboš Stehlík označil v rubrice Vánoční tipy šéfredaktora album jako „desku roku české provenience“ a vyzdvihl zejména pojetí Lukáše Vasilka, které označil za osobnější, propracovanější a pěvecky i zvukově lepší, než jako tomu bylo v předešlé nahrávce kantát Martinů z 80. let, která byla dlouhou dobu považována za nejlepší.

Hlavní sbormistr Pražského filharmonického sboru Lukáš Vasilek k těmto oceněním řekl: „Jsem rád, že se nám vrací ta dlouhá

a detailní práce, kterou jsme nahrávce věnovali. Je to obrovský úspěch pro Pražský filharmonický sbor a velká motivace do budoucna! Je skvělé, když v zahraničí uspěje i tak specifický český repertoár, jakým Martinů kantáty bezpochyby jsou.“

Pražský filharmonický sbor se věnuje interpretaci tvorby Bohuslava Martinů systematicky a dlouhodobě se podílí na propagaci slavného českého skladatele doma i v zahraničí. Jeho činnost ocenil i ředitel Nadace Bohuslava Martinů, prof. Václav Riedlbauch, který charakterizoval práci Pražského filharmonického sboru těmito slovy: „Podobné vydavatelské počiny jsou v centru zájmu Nadace Bohuslava Martinů. Pražský filharmonický sbor byl nadací podpořen v samém zrodu záměru sbormistra Lukáše Vasilka a ředitelky Evy Sedlákové pořídit nový snímek kompletu tzv. kantát z Vysočiny. Nadace chápe odborné i laické veřejnosti předložený výsledek společného úsilí sboru a Supraphonu jako zcela jedinečný nástroj šíření významné části odkazu Martinů a v tomto smyslu jako referenční vzorek její špičkové interpretace.“ Nové album podle verze Souborného vydání díla Bohuslava Martinů bylo vydáno za podpory Nadace Bohuslava Martinů.

Matouš Vlčinský – šéfproducent klasické hudby vydavatelství Supraphon – je rovněž oceněním alba velmi potěšen: „Mám z těch ocenění velkou radost a jsem přesvědčený, že je to plně zasloužené. Ty kantáty v sobě nesou silný emocionální náboj; Martinů je komponoval v samém závěru života a otiskl do nich své vzpomínky a stesk po rodné Vysočině. To je dobře srozumitelné hlavně českému posluchači. Lukáš Vasilekovi s „jeho“ sborem se však podařilo vtisknout nahrávce silnou emocionální energii, která se dotýká i zahraničního posluchače. Sbor i nahrávací tým věnovali nahrávce mimořádnou péči, teď za to po zásluze sklízí odměnu.“

Pražský filharmonický sbor natočil za svou historii více než 100 titulů pro řadu světových firem. K jeho nejbližším zahraničním aktivitám patří koncert na Budapeštském jarním festivalu či účinkování v operách Carmen Georgese Bizeta a Mojiš v Egyptě Gioacchina Rossiniho v rámci operního festivalu v Bregenzu. V České republice to budou vystoupení na hudebních festivalech Pražské jaro a Janáčkův máj, jakož i pravidelná spolupráce s Českou filharmonií.

KRISTINA FIALOVÁ

ZÁKLADEM VIOLOVÉHO REPERTOÁRU JE HUDBA 20. STOLETÍ

Můžete nám prozradit, jak vznikla dramaturgie nového supraphonského alba?

Základem nahrávky se stala Sonáta pro violu Viktora Kalabise, k jejímuž natočení jsem dostala impuls od prof. Zuzany Růžičkové. Důvodem byl fakt, že tato sonáta ještě nikdy předtím nebyla natočena. Společně s legendární cembalistkou a manželkou Viktora Kalabise, Zuzanou Růžičkovou jsme pak společně hledaly díla, která by na desce mohla být společně s touto skladbou. A ta dramaturgie pak vznikla celkem logicky – Bohuslav Martinů byl pro všechny tři ostatní skladatele velkým inspirátorem. A trojice skladatelů – Kalabis, Husa a Feld – měla i dalšího spojovatele. Byl to jejich učitel skladby profesor Jaroslav Řídký. I když všichni tři vycházeli původně z jedné školy, tak jejich hudba je ve výsledku velice různorodá.

Jak na Vás jednotlivé skladby působí? Jak jste k jejich natáčení přistupovala?

Každá skladba je velice odlišná. U Martinů Sonáty bylo pro mě tím nejdůležitějším vytvořit si osobní přístup. Je to skladba, která je pevně usazená v repertoáru violistů a byla již mnohokrát nahrána. Kalabisovu Sonátu jsem hrála již několikrát a měla jsem v podstatě základní představu, jak bych chtěla skladbu natočit. U skladeb Husy a Felda jsem ale vstupovala do zcela nových vod. Feldova Sonáta pro mě byla opravdu velkým objevem a jsem ráda, že jsem se k této skladbě dostala. Je to hudba velmi čistá a elegantní, ale to je na tom to komplikované.

A jakým způsobem jsou díla podle Vás napsána. Myslím z hráčského pohledu?

Jindřich Feld byl houslista, takže ten tvorbu pro houslisty, resp. violisty rozuměl, na druhou stranu je ale potřeba říci, že nás vůbec nešetřil. Viktor Kalabis Sonátu psal pro violistu Jana Pěrušku, takže s ním dílo konzultoval. Suita Karla Husy, kterou psal ještě během studií je dílem odlehčeným, které se velmi dobře hraje. A Bohuslav Martinů byl také velkým znalcem violy jako nástroje a tuto Sonátu psal i on pro konkrétní interpretku, kterou byla vynikající americká violistka Lillian Fuchs.

Vášim hudebním partnerem je na nahrávce špičkový klavírista Igor Ardašev. Jak Vaše spolupráce vznikla?

Igora Ardaševa znám jako interpreta již mnoho let a vždy jsem velmi ráda poslouchala jeho nahrávky. Igor je výjimečný interpret, který bezpochyby patří k evropské špičce, ale je to také velmi inteligentní klavírista. Jeho smysl pro polyfonii je pro mě doslova nepřekonatelný. Měla jsem tedy nesmírnou radost z toho, že souhlasil se společným nahráváním a spolupráce s ním pro mě byla úžasná hudební škola.

Zásadní je pro každou nahrávku také prostor, ve kterém album vzniká. Jak jste ho hledali?

Pro nás bylo zásadní najít místo s vynikajícím klavírem, o kterém jsme věděli, že je v kostele sv. Vavřince v Hellichově ulici. Díky vstřícnosti festivalu Pražské jara, jehož sídlem je právě areál kostela, jsme

měli možnost klidného a soustředěného nahrávání.

Celé album obsahuje hudbu moderní, hudbu 20. století. Hudba, která není známá široké posluchačské veřejnosti. Hudba nová...

Ano, je to pravda, ale já se snažím i do koncertních programů zařazovat nové skladby a dávat je vedle děl, které jsou publiku již známé. U nás violistů je to i logické, neboť základem violového repertoáru je právě hudba 20. století. Nemáme moc možností sáhnout po dílech Mozarta nebo Beethovena. Myslím si, že posluchači jsou v tomto velmi otevření a stále více se učí poslouchat nové skladby. Nahrávka vypadá zprvu hodně moderně, ale v tomto případě určitě neplatí, že to, co je moderní, je těžké na poslech. Každý má jiný smysl vnímání hudby, ale řekla bych, že v dnešní době roste zájem o poznávání nových skladeb, a proto věřím, že naše album bude pro posluchače velmi zajímavé.

Prozradte nám, jak si vybíráte díla, která hrajte na svých koncertech?

Vždy je to dialog mezi mnou a pořadatelem. Záleží na tom, zda je to koncert s orchestrem nebo komorní hudba či recitály. Vždy se snažím o jakýsi průřez hudebními styly. Velmi ráda hraji hudbu J. S. Bacha, z jehož odkazu jsem si například vypůjčila známou Ciaconnu z Partity pro housle č. 2. Pro mě byl Bach géníem, na jehož dílech se člověk stále učí něco nového. Z klasického repertoáru hraji pravidelně díla ze skladatelské rodiny Stamiců, hudbu J. K. Vaňhala či A. Rejchy. V období romantismu bohužel

chyběl interpret, který by po skladatelích vyžadoval koncertantní skladby pro violu. Jedna z prvních skladeb v tomto období je Berliozova Symfonie se sólovou violou „Harold v Itálii“. Až poté začala vznikat celá řada Koncertů pro violu a orchestr.

A navázete na započatou spolupráci s klavíristou Igorem Ardaševem? Zazní hudba z nového CD také na koncertech?

Samozřejmě, naposledy to bylo například v Rudolfinu v rámci řady Českého spolku pro komorní hudbu. Čeká nás série koncertů s tímto repertoárem, bude to například i na festivalu Emmy Destinové v září 2017.

Jaké koncerty Vás čekají v nejbližší době?

Nyní je přede mnou série koncertů s Mannheimským komorním orchestrem, se kterým budu hrát koncert Sylvie Bodorové, dále mě čekají Koncerty pro violu a orchestr Karla Stamice, Josepha Schuberta či Jana Křtitele Vaňhala. Chystám se na narozeninový koncert Václava Hudečka, kde společně s ním a Petrem Nouzovským zahrajeme Trojkonzert W. A. Mozarta. S Plzeňskou filharmonií budu hrát Koncert pro violu a orchestr Zdeňka Lukáše a připravuji se i na koncert v rámci festivalu Antonína Dvořáka v Příbrami. A již druhým rokem pravidelně spolupracuji s Nadačním fondem Impuls, který podporuje pacienty s roztroušenou sklerózou, takže na 20. dubna chystáme benefiční koncert v kostele sv. Šimona a Judy.

Foto © Dušan Martinek

Supraphonline

Czech Viola Sonatas
Martinů / Feld / Kalabis / Husa
Kristina Fialová
Igor Ardašev

SU-4211-2

BLAHOPŘEJEME ŘEKNI TO HUDBOU!

Supraphon vydává speciálně vybranou sestavu skladeb, která se hodí jako výborný hudební doprovod ke každé oslavě. Je to dvacet nejznámějších gratulačních, oslaveneckých a jubilantských písniček pro každou příležitost v podání slavných interpretů.

Producent Alan Piskač k tomu uvedl: „Supraphon přichází s nápaditým CD, které je v podobě přání. Obsahuje hudbu a texty, které to řeknou za vás – Jsi prostě nejlepší, Báječná ženská, Ještě že tě, lásko, mám... Toto hudební blahopřání je tím nejlepším a neoriginálnějším dárkem, jaký můžeme dát. Obal CD je zpracován jako opravdové blahopřání, kam můžete vepsat své osobní věnování. Dokonce obsahuje dvě samostatná přáníčka s různými grafickými motivy, takže si každý může vybrat podle svého vkusu.“

Supraphonline

SU6370-2

Album „Blahopřejeme“ obsahuje tyto písně:

1. Jsi prostě nejlepší
Lešek Semelka	11. Pár přátel
Michal David
2. Báječná ženská
Michal Tučný	12. Inženýrská
Rangers
3. Být stále mlád
Karel Gott	13. Rád
Jitka Zelenková
4. Happy Birthday
Helena Vondráčková	14. Ještě že tě, lásko, mám
Petr Kolář
5. Ó, mámo
Petr Rezek a Ludmila Podubecká	15. Happy Birthday To You
Michal David
6. Cesta ke štěstí
Hana Zagorová	16. Svátek máš
Karel Gott
7. Tuhle rundu platím já
Waldemar Matuška	17. Mám tě rád
Damians
8. Říkej mi táto
Jakub Smolík a Viktorka Genzerová	18. Léta letí
Valerie Čizmarová
9. Věnování
Lenka Filipová	19. Jen pro ten dnešní den
Oldřich Nový
10. Lásko č. 1
Jiří Helekal	20. Vínečko bílé
Jožka Severin

ZPÍVÁNKY 2

LIDOVÉ PÍSNIČKY SE MOHOU DĚTI UČIT S NOVÝM DVD

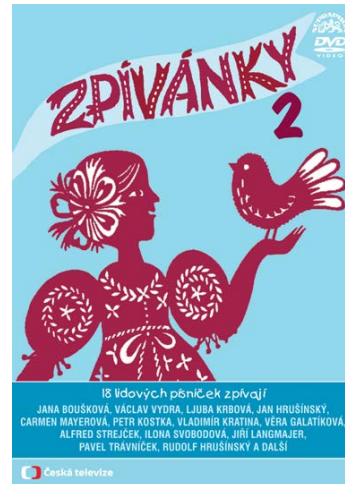
Již třetí desetiletí připravuje Česká televize pořad pro děti nazvaný Zpívánky. Jde o zhruba pětiminutové povídání a zpívání, kdy ústředním motivem je vždy některá z českých lidových písní. Ke každé písničce se sehraje zábavná scénka a také se vysvětlí nejasnosti, které kolem písně mohou vzniknout. Vše se děje zajímavým, laskavým, nenásilně humorným způsobem a je ozvláštněno zajímavým příběhem. Děti se tak písničku během vyprávění naučí jakoby mimochodem. Interprety jsou známí herci a herečky, doprovázení dětmi z několika souborů – například z Kühnova dětského sboru, Pražského dětského sboru, přípravky Národního divadla a také se sborem Radost.

Supraphon ve spolupráci s Českou televizí vydává v pátek 10. března na DVD Zpívánky 2, které obsahují osmnáct těchto nápaditých televizních zpracování lidových písní. Navazuje se tak na první úspěšný díl Zpívánek vydaný na DVD z roku 2009.

DVD Zpívánky 2 obsahuje písně: Pod dubem, za dubem, Stará bába jede, U pan-

ského dvora, Horo, horo vysoká jsi, Kolíne, Kolíne, Na tý louce zelený, Neťukej, neťukej, Já, husárek malý, Já jsem z Kutné Hory, Červená, modrá fiala, Já jsem koč z Vidně, Černá vlna na bílém beránku, Prší, prší, Pod našima okny, Chytili jsme lososa, Ten chlumecký zámek, Teče voda proti vodě, Štědrý večer nastal. V režii Josefa Vond-

ráčka hrají a zpívají: Jana Boušková, Václav Vydra, Ljuba Krbová, Jan Hrušínský, Carmen Mayerová, Petr Kostka, Vladimír Kratina, Věra Galatíková, Alfred Strejček, Ilona Svobodová, Jiří Langmajer, Pavel Trávníček, Rudolf Hrušínský a další.

SU 7135-9

REDAKCE: Vladan Drvota, Zdeněk Brouček, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc a Tomáš Pilát / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/

www.supraphon.cz